

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Ἐν Ἀθῆναις, φρ. 15. — Ἐν δὲ ταῖς ἑπαρχ. φρ. 16. — Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ ἀρχόμεθα νέου μυθιστορήματος τοῦ **Παλχανθρώπου** μας ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν :

ΜΕ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΟΥΣΤΑΝΙ

1862

Οἱ καιροὶ τῆς Μεταπολιτεύσεως εἶναι οἱ μυθιστορηματικώτεροι καιροὶ διὰ τὰς Ἀθήνας.

Κατὰ συνέπειαν τὸ

ΜΕ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΟΥΣΤΑΝΙ

με τὴν ὥραιαν του ὑπόθεσιν, τὰς ἱστορικὰς ἀνκμνήσεις του καὶ τὴν ἀνεξάντλητον εὐθυμίαν τοῦ συγγραφέως θὰ γεννήσῃ τὸ γενικὸν ἐνδιαφέρον τοῦ δημοσίου.

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

Ἐνεκα ἐλλείψεως χώρου, ἔνεκα τῆς κατακτῆσεως τοῦ σημερινοῦ φύλλου ὑπὸ τῆς ὥραιας ἐν Μαγνηστρίᾳ πανηγύρεως, ἀναβάλλομεν διὰ τὸ φύλλον τῆς Παρασκευῆς τὴν ἐξακολούθησιν τῶν κρίσεών μας, καθ' ὅσον μάλιστα ὁ κ. Σωτηρόπουλος θ' ἀπασχολήσῃ τέσσαρας περίπου σελίδας τοῦ φύλλου μας. Ὅσῳ λεπτόν δι' αὐτὸν εἶναι, τόσῳ παχὺς ἀπ' ἐναντίας δι' ἡμᾶς.

Οἱ βουλευταὶ Κώστας Κουμουνδούρος καὶ Μοντεσάντος ἐπειδὴ πολλὰκις ἐξέφρασαν τὴν ἐπιθυμίαν των νὰ ἀντιμετρήσῃν τὰς δυνάμεις των ἐντὸς τῆς Βουλῆς, οἱ δὲ δειλοὶ συναδελφοὶ των κακῶς πράττοντες τοὺς ἐμποδίζουν πάντοτε, καλὸν θὰ ἦτο ἐὰν ὥριζον ὥρισμένον τόπον καὶ ἡμέραν τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος ἢ καμμίαν Κυριακὴν διὰ νὰ διασκεδάσῃν καὶ αἱ κακόμοιροι Ἀθηναῖ

ὀλίγον ἐν ἐλλείψει τῶσων θεαμάτων με τὴν ἀθλητικὴν πάλιν τῶν δύο βουλευτῶν.

Ἡ ἑταιρία τῶν ἵπποσιδηροδρόμων θέλει νὰ γίνῃ ἑταιρία τῶν Ἐπισιδηροδρόμων. Ἀποῦ χωρὶς νὰ κάμῃ μέχρ' αὐτὸς τίποτε σπουδαῖον διὰ τὴν συγκοινωνίαν τοῦ τόπου, περιωρίσθη νὰ καταστρέφῃ τὰς κομψὰς μας ἀμάξας, κομφοτέρους ἀπὸ τὰς ἀμάξας ὅλης τῆς Εὐρώπης, ζῆτεϊ τώρα νὰ καταστρέψῃ καὶ τὸν μοναδικὸν μας σιδηρόδρομον, ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ. Ἐννοεῖ νὰ καταβιάζῃ ἐπιβάτας ἀπ' Ἀθηνῶν διὰ Πικραυτοῦ Φαλήρου εἰς Νέον Φάληρον καὶ ἐντὸς τῶν κτήσεων τῆς ἑταιρείας, δηλαδὴ πρὸ τῶν θυρῶν τοῦ Θεάτρου. Καὶ ἐννοεῖ πάλιν ἀπὸ τὸ Φάληρον νὰ τοὺς πηγαίῃ εἰς Πειραιᾶ. Νὰ περιβάλῃ δηλαδὴ διὰ σιδηροῦ δακτυλίου τὴν ἑταιρίαν τῶν σιδηροδρόμων, ἔχουσιν ἤδη τὸ προνόμιον δι' 75 ἔτη καὶ νὰ τῆς παίρῃ τοὺς ἐπιβάτας ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Φάληρον καὶ τοὺς ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ. Ἡ ἐπιδρομὴ αὕτη τοῦ κ. Ῥαδλὲ ἐγκαίρως ἐννοήθη ὑπὸ τῆς ἑταιρείας τῶν σιδηροδρόμων, ὅ δὲ διευθυντὴς κ. Παρασκευαΐδης σὺν ἐργάταις καὶ ἀξίνοις ἀνέκοψε τὸ ἔργον τῆς ἐπιδρομῆς ἐν τῇ ἀρχῇ του εὐρισκόμενον, ἐμποδίσας τὴν περαιτέρω ἐξακολούθησιν τῶν ἔργων.

Ἡμεῖς εἴμεθα ὑπὲρ πάντα ἄλλον ὑπὲρ τῶν ἀγαθῶν ἐκείνων ξένων οἵτινες εἰσάγοντες μέσα πολιτισμοῦ εἰς τὸν τόπον μας ἐννοοῦν νὰ πορισθῶσι τὴν δικαίαν ὀλικὴν ἀμοιβὴν των. Ἀλλ' εἴμεθα ἐναντίον τῆς ἀπορροφῆσεως, ἐναντίον τῶν μονοπωλείων, ἐναντίον τῶν κατακτῆσεων καὶ τῶν συγκεντρωτικῶν διαθέσεων. Τοιαύτας διαθέσεις ὅμως ἤρχισε νὰ ἐπιδεικνύῃ ἡ ἑταιρία τῶν ἵπποσιδηροδρόμων, πρὶν ἢ φανῇ χρήσιμος εἰς τὸν τόπον. Μέχρι τοῦδε ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι κωμικὴ ἢ τοῦλάχιστον πολλὰ ὀλίγον χρήσιμος. Ἡ σκοπιμότης αὕτη θ' ἀρχίσῃ κυρίως ἀπὸ τῆς γραμμῆς τῶν παρισισίων θεάτρων, ἐὰν δυνηθῇ ὅμως νὰ τὴν ἐκμεταλλευσθῇ με ψυχὴν, με ζῶην. Διότι ὅμως νὰ τὴν ἐκμεταλλευσθῇ με ψυχὴν, με ζῶην. Διότι καὶ αὐτῆς τῆς γραμμῆς ἡ κίνησις θὰ εἶναι καθ' ὥρισμένους ὥρας, ἤτοι τὴν 8ην ἕως τῆς 9ης καὶ τὴν 12ην μέχρι τῆς μιᾶς μ.μ. Ἀλλ' ἀκριβῶς φοβούμεθα ὅτι ἐκείνην τὴν

ὥραν αἱ ἀπαιτήσεις τοῦ δημοσίου θὰ εἶναι τόσαι, αἱ δὲ ἁμαξαι καὶ αἱ θέσεις αὐτὰς θὰ ἔχῃ νὰ προσφέρῃ ἡ Ἑταιρία τοσόν ὀλίγαι, ὥστε θὰ ὑπηρετῇται τὸ ἐν δέκατον μόλις τῶν θελούντων νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν πόλιν δι' ἱπποσιδηροδρόμου.

Ἀπεδείχθη ὅτι οἱ ἱπποσιδηροδρομοὶ εἶναι πανταχοῦ διὰ μακρυνὰς σχετικάς ἀποστάσεις, κυρίως διὰ τὰ προάστεια καὶ τὰς ἐξοχάς. Ἐντὺς τῶν πόλεων ἡ ζωὴ κινεῖται διὰ τῶν λεωφορείων· τοῦτο γίνεται ἐν Λονδίῳ, Παρισίῳ, Βιέννῃ.

Ἡ Ἑταιρία τῶν ἱπποσιδηροδρόμων ἔκαμε κακοὺς ὑπολογισμούς· ζητοῦσα δὲ τώρα νὰ χρησιμοποιήσῃ αὐτὴ ὅσα ἐξοδα, ὅσα χρήματα, ὅσους κόπους, ὅσους καιροὺς, ὅσην προτεραιότητα ἐπὶ τέλους ἐξεμεταλλεύθῃ ἡ Ἑταιρία τῶν Σιδηροδρόμων διὰ νὰ καταστήσῃ τὸ Φάληρον κέντρον ἀθηναϊκόν, κινεῖ ὅχι μόνον τὸν γέλωτα, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπέχθειαν τοῦ κοινοῦ.

Οἱ ἀδελφοὶ Λευκαδίται, οἱ πιλοποιοὶ, ζητοῦν ἐμπορικὴν προστασίαν ἐκ τῆς Βουλῆς διὰ νὰ ψηφίσῃ τὴν ἀτέλειαν τῶν εἰδῶν ὅσα τοῖς χρησιμεύουν εἰς κατασκευὴν τῶν πλῶν των. Τὸ ὅποιον θὰ πῇ ὅτι δὲν μποροῦν νὰ συναγωνισθῶν μὲ τὰ ἐξ Εὐρώπης κατασκευαζόμενα καπέλλα, ἀναγκάζονται ἐπομένως νὰ τὰ πουλοῦν ἀκριβώτερα. Ἐπομένως διὰ νὰ ἀξιοθῶμεν νὰ φέρωμεν ἑλληνικοὺς πῖλους, πρέπει νὰ πληρόνωμεν κατὶ περισσώτερον, καὶ πρέπει νὰ ζημιώγεται καὶ τὸ Δημόσιον Ταμεῖον. Αὐτὸν τὸν ἑλληνισμόν εἰς τὰ καπέλλα δὲν τὸν ἐννοοῦμεν διόλου. Ἐννοοῦμεν νὰ πληρόνωμεν διὰ νὰ ἀντιπροσωπευώμεθα ὑπὸ τοῦ κ. Βυζαντίου εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἢ ὑπὸ τοῦ κ. Πόγγη εἰς Βάρναν· ἀλλὰ νὰ πληρόνωμεν καὶ τὸν κ. Λευκαδίτην διὰ νὰ μᾶς ἀντιπροσωπεύῃ εἰς τὰς Ἐκθέσεις ὡς πιλοποιός; Αἱ βιομηχανίαι ἢ ζωοὶ μόναι των ἢ δὲν ζωοῖν.

Οὐδὲ εἶναι ἄξιον λόγου ἂν ὁ κ. Λευκαδίτης κατασκευάζῃ κατ' ἔτος διςχίλια ἢ δεκακισχίλια καπέλλα. Αὐταὶ αἱ προστασίαι ἐγένοντο ἄλλοτε ὅταν συνέβαινον αἱ ἀποκλεισμοὶ (blocus) ἐπὶ Ναπολέοντος· ἀλλὰ τώρα φόβους τοιούτους δὲν διατρέχομεν· καὶ ἂν διατρέξωμεν, δὲν θὰ λυπηθῶμεν πολὺ ἂν ὁ κ. Λευκαδίτης δὲν προθέσῃ νὰ μᾶς κάμνῃ καπέλλα, διότι θὰ προτιμήσωμεν τὸ ἐθνικόν μας κάλυμμα ἐν τῇ αὐτῇ περιπτώσει, τὸ κλέφτικο μαρδιλι.

Εὐρετε τί γίνεται μὲ τὰ καλὰ ψάρια; Ἐγέναν τὸ μονοπώλιον τῆς πλουτοκρατίας! Διὰ τί δὲν τρώγετε ἀπὸ πολλοῦ, συνάδελφοι ἄσπτοι, λαχταριστὰ μπαρμπούνια; Ἰδοὺ τί γίνεται. Οἱ Ἰχθυοπῶλαι τὰ κρύβουν ἀπὸ τὰ ὄμματα τοῦ κ. Κοσονάκου καὶ τὰ δικά σας, καὶ ἔχουν ὀρισμένα μέρη ὅπου τὰ πουλοῦν πρὸς ἐπτὰ καὶ ὀκτὼ δραχμὰς τὴν ὀκτὰ εἰς τοὺς ὑπηρέτας τῶν ὁμογενῶν.

Θὰ δῆτε κατόπιν κἀνένα ὁμογενῆ ἐκ τῶν ἐξ ὕπνων νὰ βάλῃ εἰς τὸν Αἰῶνα ὅτι δὲν γεννοῦνται μπαρμπούνια εἰς τὰς θαλάσσας μας, ὅτι μετηνάστευσε τὸ εἶδος των ἐξ Ἑλλάδος καὶ ἐξ Ἀμερικῆς. Ἡ δὲ ἐπὶ τῆς υἱείας ἐπιτροπὴ θὰ σκέπτεται τὴν ἐπαναφορὰν τῶν μπαρμπουνίων.

Μολονότι μετ' ἀνευφημιῶν ἡ Βουλὴ καὶ ἡ Κυβέρνησις ὑπέδεξαν τὴν περὶ ἀπονομῆς συντάξεως τῷ μεγάλῳ μαθηματικῷ μας καὶ σπανίῳ Ἑλληνι Νικολαΐδῃ πρότασιν τοῦ κ. Βουλπιώτου, οὐχ' ἤττον δὲν εἶδομεν τὸ περὶ τούτου Νομοσχέδιον προσαχθέν. Τοιαῦτα νομοσχέδια συναπτόμενα μετὰ τῆς ἐθνικῆς τιμῆς καὶ καρδίας οὐδὲ ἀναβάλλονται, οὐδὲ σαπίζουν· προσάγονται ἀμέσως καὶ ψηφίζονται μετ' ἐνθουσιασμοῦ. Μετὰ λύπης δὲ πληροφοροῦμεθα ὅτι ἀντενεργῶν τυγχάνει ὁ βουλευτὴς Ἐπρωχούριος κ. Πετσάλης. Τοιαῦται ταπειναὶ ἀντενέργειαι, τοι-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΤΡΑΜΒΑΙ.

Α'.

Ἐνα μᾶς ἔλειπεν ἐδῶ εἰς τὴν Ἀθῆνα μόνον, ἀλλ' ὅμως τ' ἀπεκτέσαμε κ' ἐκεῖνο μὲ τὸ χρόνο.
Ἐ! τί νὰ γένη! πάντα ἔμπρὸς ὁ ἄνθρωπος πηγαίνει· εἰς τὸν αἰῶνά μας αὐτὸν πίσω κανεῖς δὲν μένει.
Ὁ κόσμος ὀλοκενούρῃ ἐσήκωσε παντιέρα πού γράφει «Πρόδος κ' ἔμπρὸς» ἀπ' ἄκρου ἕως πέρας.

Τὴ σκοτινάδα ἔσβυσε τῶν φώτων τὸ φωτὶλι·
— ἓνας ἀγράμματος ἐνῶ γραμματισμένοι χίλιοι·
καὶ ἓνας μένει σήμερα μὲ μάτια σφαλεισμένα,
ἐνῶ οἱ ἄλλοι τᾶχουνε σὰν τρύπες ἀνοιγμένα.
Γράμματα ὅλοι θέλομε καὶ πρόοδο ἀκόμα,
καί, ὅλο τρέφοντες τὸ νοῦ, ἀφίνομε τὸ στόμα.

Πρόδο ὅλοι! — γράμματα ποθοῦμε ὅλοι τώρα·
κι' ὁ μάγκας θέλ' ἢ κόρη του νὰ τοῦ διαβάξῃ «Ὡρα».
Νὰ μάθῃ θέλει γράμματα ὁ γαλατᾶς τὸ γιό του,
ὁ γεωργὸς τὴ κόρη του κι' ὁ ἄλλος τὸ μικρό του.
Γι' αὐτὸ, γι' αὐτὸ ξεχάστηκε τὸ ἔργο τοῦ χωριάτη
— Ἐσχῆ τ' ἀμπέλι του κανεῖς σὰν ἀγαπᾷ παλάτι.

Β'.

Μὰ, Μοῦσα, ποῦ μὲ τράβηξε ἡ λίμα σου, τί κάνεις;
Ἐκαμες λάθος, φίλη μου, δὲν εἶμαι Δεληγιάννης.
Κανεῖς κοινός, σ' αὐτὰ τὰ δυὸ κανεῖς δὲν εἶναι λόγος.
Μὴ τάχα εἶν' οἱ στίχοι μου Δημητρακάκη λόγος;
Ὡρα κακὴ ἐδιάλεξες τὰ δῶ νὰ παραβάλης
ἄλλην φορὰν, παρακαλῶ, τόσο πολὺ μὴ σφάλῃς.

οὔτοι ζῶντες εἶναι ἀνάξιοι τοῦ χαρακτηρῆτός του καὶ παρακαλοῦμεν νὰ θυσιάσῃ τὰς συμπαθείας του ὡς Περσὶ πρὸς τὴν εὐγνωμοσύνην του ὡς Ἕλληνα πρὸς ἑνα τῶν τιμησάντων τὸ ὄνομα αὐτὸ καὶ ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης καὶ ἐν τῷ πεδίῳ τῆς ἐπιστήμης.

Τελοῦνται σήμερον οἱ γάμοι τοῦ διακεκριμένου νεαροῦ τραπεζίτου κ. Θεοφράστου Παπαδάκη, διευθυντοῦ τοῦ ἐν Παρισίοις ὑποκαταστήματος τῆς Τραπεζίτης Κωνσταντινουπόλεως, μετὰ τῆς καλλιπλάστου, κομψῆς καὶ εὐφυοῦς θυγατρὸς τοῦ κ. Χωρέμη, δεσποινίδος Πηνελόπης.

Αὐθημερὸν οἱ νεόνυμφοι ἀναχωροῦσιν εἰς Χίον ὅπου ἐν τῷ μαγικῷ ἐξοικικῷ πύργῳ τοῦ κ. Χωρέμη θέλουσι διέλθει τὸ πρῶτον τέταρτον τοῦ μηνὸς τοῦ μέλιτος. Ἐκεῖθεν διὰ Κωνσταντινουπόλεως μεταβαίνουσιν εἰς Εὐρώπην.

«Ὁ κ. Γ. Βιζυηνὸς, κατὰ τὴν Ἐφημερίδα, ἀπῆλθεν εἰς Γαλλίαν, Ἀγγλίαν, ἐκεῖθεν εἰς Ρωσίαν, Κωνσταντινούπολιν, Μικρὰν Ἀσίαν, Αἴγυπτον, ἵνα ἀνθρώπων ἀστεα καὶ χρῆμα, καθ' ἡμέρας, γινῶ, θέλει δὲ ἐπανασταλέσει ἐνταῦθα μετὰ τὸ θέρος, ὅτε διόλου παιδρὸι δὲν θὰ τὸν ὑποδεχθῶμεν, ἔχων ἤδη παρσκευασμένην καὶ τὴν ἐκδοσὶν τῶν μέχρι τοῦδε ἔργων του καὶ εἰς τρεῖς τόμους κτλ.» Ἀναγκάζομεθα νὰ μὴ ἀντιπαρέλθωμεν τὴν ὡς Κραβαρίτου μετὰ τὴν λύραν καὶ τὸν κορβανῶν τοῦ ἐπαίτου περιδεῖαν αὐτὴν τοῦ κ. Βιζυηνοῦ διὰ τῶν δύο κόσμων, ὅπου ὑπάρχουν Ἕλληνες, πρὸς συλλογὴν συνδρομητῶν, μετὰ τὸς ἐλαφρὰν καρδίαν μετὰ ὅσην ἡ Νέα Ἐφημερίς συνήθως ἀναγράφει τὰ γεγονότα αὐτὰ, ἀλλὰ τυχόντες ἡρώες αὐτῶν φίλοι τῆς, ἐνθαρρύνουσα οὕτω τοὺς νέους εἰς τὸ κακόν, εἰς τὴν μικροφιλοτιμίαν, εἰς τὸν ἐξευτελισμὸν καὶ εἰς τὸν παρασιτισμὸν. Ὁ κ. Γ.

Βιζυηνὸς ἐπαναφέρει δυστυχῶς τοὺς χρόνους ἐκείνους τῆς ἑλληνικῆς παρακμῆς, τοὺς χρόνους οὓς περιέλαβεν ὁ Λουκιανὸς ἐν τῇ δομείᾳ σατύρᾳ του, ζωγραφίσας τὸν ἐξευτελισμὸν τῶν Ἑλλήνων λογίων ἐν Ρώμῃ, οἵτινες τὴν ἀκμὴν τῶν σοφιστῶν ἐταπεινώσαν μέχρις αἰσχρᾶς δουλείας διὰ πορίσμον ἄρτου βρεμένου εἰς τὰ ὕγρα τῆς ταπεινώσεως. Δυστυχῶς δὲ ὁ κ. Βιζυηνὸς εἶνε γεννημένος διὰ νὰ παίξῃ τοιοῦτο ρόλο ἐπαίτου. Διελθὼν—δὲν λέγομεν τοῦτο πρὸς ἐξευτελισμὸν του, ἀλλὰ γράφομεν ἱστορίαν—ὅλα τὰ ἀποκτηνοῦντα στάδια, τοῦ ὑπνέτου παντοπωλείου, τοῦ ψάλλου, τοῦ ράπτου, τοῦ παπαδοπέδου, τοῦ ἱεροσπουδαστοῦ, καὶ ἀναρπαγεῖς αἰφνιδίως ἐκ τῶν στρώματων τῆς καταγωγῆς τοῦ διὰ χειρὸς τοῦ κ. Ζαρίφη τῆς Κωνσταντινουπόλεως, δὲν εἶχε τόσην ψυχὴν μεταβάλλων τὴν νὰ μεταβάλλῃ χαρακτῆρα, ἀλλὰ διέσωσεν ἀμόλυντα τὰ κεφάλαια τῆς χυδαιότητος καὶ τῆς ἀφιλοτιμίας καὶ μετὰ ἐπταετὴ ἰσως διαμονὴν ἐν Γερμανίᾳ—μεθ' ὅλην τὴν μικρὰν ποιητικὴν του ἀξίαν καὶ ἐνεκα τῆς στέρησεως τῶν ὕλικῶν παροχῶν τοῦ κ. Ζαρίφη, δυστυχῶς παθόντος τὴν υἱείαν, περιέφερε τὰ κεφάλαια αὐτὰ τοῦ παιδὸς παντοπώλου εἰς ὅλα τὰ ἀθηναῖκα σάλονια, ἐξευτελισθεῖς, κόλακείας, παρασιτισίας, γενόμενος περίγελως ὅλων, καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν μικρῶν βασιλοπαιδῶν, ἀναγκασθέντων—παρὰ τὴν ἀνατροφὴν τῶν βασιῶν,—μόνον καὶ μόνον, ὡς σερνῶς διετείνεται ὁ ἴδιος, ἵνα ἐξασφαλίσῃ ἑαυτῷ συνδρομὰς εἰς τὴν μέλλουσαν ἐκδοσὶν τῶν βιβλίων του.

Δὲν γράφομεν ταῦτα ἀφορῶντες εἰς τὸν κ. Βιζυηνόν, ὑπερασπιζόμεθα τὴν τιμὴν τῆς τάξεως τῶν λογίων, καὶ γνωρίζοντες ποίους κινδύνους διατρέχει ἡ τιμὴ αὐτὴ ἐν κοινωνίᾳ τόσο διαφθαρμένῃ εἰς τὰ ἀνώτερα αὐτῆς στρώματα, ὡς ἡ κοινωνία ἡ δική μας, καὶ ἐλπίζοντες τὴν ἀνάστασιν τῆς κοινωνίας διὰ τῆς διαπλάσεως ἀξιοπρεποῦς καὶ ἱπποτικῆς νεολαίας, μετὰ λύπης ἀποκηρύττο-

Συχώρεσ', ἀναγνώστᾳ μου, τῆς Μούσας μου τὴ λίμα· δὲν εἶναι τοῦτο σφάλμα μου καὶ ἰδικό μου κρίμα. Ἐπαθα γὰρ ὅ,τι καὶ σὺ καμμιὰ φορὰ παθαίνεις, ὅταν μαζὺ με φίλο σου περίπατο πηγαίνης : Σ' τῆς ὁμιλίας τῇ ροῇ, σ' ἐκείνην σὰς τὴ ζέσι ἀφίνετε τὸ πόδι σας νὰ πέσῃ ὅπου πέσῃ.

Λέγω λοιπὸν—ὡς θάλεγε καὶ ὁ Καλλιγᾶς, ἀκόμα— πῶς εἶναι φιλοπρόδο τὸ ἰδικό μας χῶμα : Θέλομε ὅλοι τὸ ἐμπρὸς καὶ ὅλοι μέρα νέα, ὡς θέλει νέους πάντοτε παρθένους Ἀθηναῖα. Θέλομε νέα, ὡς καὶ σὺ τὰ νέα ἑσταῖς Γκαζέταις, ὡς θέλω νέα καὶ ἐγώ...ἀλλὰ χωρὶς Γκαζέταις.

Βαριόμμαι τώρα νὰ σᾶς πῶ γιὰ τοὺς σιδηροδρόμους, γιὰ ταῖς λιμνοξερᾶντες καὶ τοὺς καινούριους δρόμους, νὰ σᾶς εἰπῶ γιὰ ταῖς τομαῖς ποῦ γίνοντ' ἐκεῖ πέρα, γιὰ τὰ καινούρια ἔργα μας ποῦ κάνομεν οὕλην μέρα. Αὐτὰ σᾶς τᾶπεν ὁ Σουρῆς, τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο, καὶ δὲν μ' ἀρέσει ἡ ἡχώ νὰ γίνωμαι τῶν ἄλλων.

Θέλω νὰ τρώγω μόνος μου καὶ μετὰ τὰ ἐξοδά μου· δὲν θέλω ρούχα ἄλλων νὰ δείχνω γιὰ δικὰ μου. Μ'ἀρέσει μὲς ἑστὸ πιάτο μου, κι' ἄς εἶναι καὶ σπασμένο, νὰ τρώγω πάντα μοναχός...δὲν εἶναι καὶ κλεμμένο· κλεμμένο, σὰ νὰ ἦταν Σολομωνίδης στῆχοι, σὰν ἄρθρα τοῦ «Τηλέγραφου», εἴτε ἐμποροῦ πῆχυ...

Γ'.

Μετὰ τὴν σειρά μᾶς ἤρθαν προχθὲς καὶ τὰ Τραμβάι. Κι' αὐτὸ καινούργιο, καὶ ἔτρεξε καθέννας μὲς νὰ πάη. Βλέπετε εἶναι τοῦ συρμοῦ, ὅποταν πάγῃ ἕνας νὰ τρέχῃ ὀξοπίσω του μετὰ βίαι καὶ ὁ καθέννας. «Α! ἔτσι, καὶ ὅταν ἀρχινᾷ γαδούρα νὰ γαρίζῃ, τότε καθέννας γάδαρος νὰ ὀγκανᾷ ἀρχίζει».

Ἐτρεξαν ὅλοι, ἔτρεξαν καὶ αὐτὸ σὰ νᾶταν κατὰ : σὰ νὰ μὴν εἶδε ἄλλο τι τὸ ἀμυρό των μάτι. Καὶ τόσοι στρυμωχθήκανε μέσα στ' ἀμύχλια κείνα, σὰ νᾶταν λόγια στρυμωχτὰ στὸ στόμα τοῦ Δουζίνα. Δὲν θέλω τώρα νὰ τὸ πῶ, ἀλλὰ θαρρῶ πῶς πείσω... —ὦ! κάλλια, κάλλια, μοῦσά μου, πικρὰ νὰ σιωπήσω!

μεν τόσω πικρῶς ἐν μέλος τῆς λογίᾳς τάξεως, ὅπερ ἔχει ἐπὶ τέλους τὴν ἀξίαν του, παρεκτραπέν εἰς τόσην ταπεινώσειν ἐν Ἀθήναις, ὥστε ἀπὸ ποιητῆς—οἷος εὐχεταί εἶναι—να καταντήσῃ Καραγκιόζης τῶν σαλονίων. Τὰ σαλόνια ἐνῷ τὸν περιεποιούντο, ὅπισθεν τὸν περιεγέλων. Διότι τὰ σαλόνια δὲν ἀνέχονται τὴν λογίαν τάξιν ἀνεξάρτητον καὶ φιλόνομον, καὶ ὁ κ. Καμπούρογλους ὅστις κάλλιστα τὰ γνωρίζει αὐτὰ, ἔπρεπε νὰ σταματήσῃ τὸν φίλον του κ. Βιζιηνὸν εἰς τὸν κατήφορον εἰς ὃν τὸν ὤθησαν τὰ ἱεροσπουδαστικά του ἑναστικά. Ἡ ἔπρεπε νὰ μὴ δώσῃ θέσιν τιμητικὴν εἰς τὴν ἐφημερίδα του εἰς ἀνθρώπον, ὅστις οὔτε εἰς τοῦ Δε Κάστρου τὸν ἱπποτισμὸν δὲν κατάρθρωσε νὰ ἀναχθῇ.

Καὶ μᾶς φαίνεται ὀδυνηροτέρα διὰ τὰ γράμματα αὐτῇ ἢ διὰ τῶν μεγαλοπόλεων, ὅπου Ἕλληνες, περιφορὰ δίκην ἐπαίτου τοῦ κ. Βιζιηνοῦ, φορτώσαντος ἤδη τὸ δισάκι του συστατικὰ ἐξ Ἀθηνῶν μὲ τὴν γενναίαν ἀπόφασιν νὰ μὴν ἀφήσῃ ἐπ' ὀνόματι τῆς κανδυλαναπτικῆς του Μούσης κἀνὲν βαλάντιον ἑλληνικὸν ἀφορολόγητον. Θὰ ἐκλιπαρῇ καὶ πάλιν τραπέζια καὶ συναναστροφάς, διὰ νὰ ἀπαγγέλλῃ τὸ Μαριῶ του, νὰ ἐπιδεικνύῃ τὴν φαλακράν του, νὰ λυγόνῃ τοὺς κινεζικοὺς ὀφθαλμούς του καὶ νὰ ὤθῃ εἰς ἀναιδῆ ἄλματὰ τὴν παροιμιώδη ἐκείνην γαστέρα, τὴν ὁποίαν εἴμεθα βέβαιοι ὅτι οὐδεμία ἀγγλὶς δέσποινα ἦτο ποτε δυνατόν νὰ δεχθῇ εἰς τὸ σάλονι της.

Ὁ ἐξευτελισμὸς αὐτὸς τῶν γραμμάτων πρέπει ἐπὶ τέλους νὰ κτυπηθῇ. Καὶ ἐπειδὴ ὁ πειρασμὸς τοῦ πλούτου εἶναι φοβερός καὶ δὲν δύναται νὰ προσέλθῃ ὁ περιορισμὸς τοῦ κακοῦ ἀπὸ τοὺς ἐπιρρεπεῖς εἰς τοῦτο μεταξὺ τῶν λογίων, παρακαλοῦμεν τοὺς ἔξω ὁμογενεῖς νὰ ἀντιδράσωσιν αὐτοὶ κατ' αὐτοῦ, ἀπειλοῦντος νὰ ἐξαχρειώσῃ τὰ ἑλληνικὰ γράμματα καὶ νὰ πείσῃ τοὺς νέους αὐτῶν ἱεροφάντας ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ ἐκδοθῇ βιβλίον, χωρὶς νὰ προηγηθῇ ταξίδι ἀνὰ τὰς ἀποικίας. Ἐπὶ τέλους, εἶναι καὶ λογα-

ριασμὸς δικὸς τῶν, διότι Βιζιηνῶν ὑπάρχει ὀρμαθία καὶ ἔλμα ἐπιτύχη αὐτὸς θὰ τὸν ἀκολουθήσουν ἄλλοι καὶ ἄλλοί—μονον τότε εἰς τὰ ταμεῖά των ἐκ τῆς καθόδου αὐτῆς τῶν Βιζιηνῶν!

Ἄμα τῇ εἰσόδῳ τῆς ἀγορᾶς καὶ πλησίον τῆς Μεγάλῃς Παράγκας τὸ γωνιαῖον παράπηγμα ἦτο ἐνοικιασμένον ὀπωροπωλεῖον. Ὁ ὀπωροπώλης τὸ ὑπενοικίασεν εἰς κρεοπώλην καὶ ἔγινε χοιροπωλεῖον· ὁ κρεοπώλης τὸ ὑπενοικίασεν εἰς λαχανοπώλην καὶ ἔγινε τὸ λεγόμενον *μανάβικο*, ὑπενοικίασθὲν ὑπὸ δύο νέων, πρῶτον ὑπαλλήλων ἄλλου *μανάβικου*, οἵτινες ἐπεθύμησαν νὰ γίνουν καὶ αὐτοὶ ἀνεξάρτητοι, ζῶντες ἐκ τῆς ἐργασίας των. Ἄλλ' οἱ συναδελφοὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ *μανάβηδες* ἐστασίασαν, διὰτὶ νὰ προστεθῇ καὶ νέον λαχανοπωλεῖον καὶ χαλαρωθῶν τοιουτοτρόπως οἱ ὅροι τοῦ μονοπωλίου, τὸ ὅποῖον βεβαίως δὲν ἔλαβον διὰ συμβάσεως ἐν τῇ Βουλῇ· καὶ δι' ἀναφορὰς πρὸς τὸν Δήμαρχον, ἐπειδὴ ἦσαν περισσότεροι καὶ ἰσχυρότεροι, ἐπνίξαν τὸν ἀσθενέστερον καὶ ἡ ἀστυνομία ἐκλείσει τὸ *μαγαζί* του. Εἶναι τοῦτο ἐλευθερία ἐμπορίου, ἡ ἐλευθερία ἐπιτηδευσμάτων; Ἐὰν πρόκειται δὲ περὶ παραδόσεων καὶ ἀστυνομικῶν διατάξεων, πῶς ἐπετράπη εἰς τὸ παράπηγμα ἐκεῖνο νὰ γίνῃ κρεοπωλεῖον καὶ δὲν τοῦ ἐπετράπη νὰ μεταβληθῇ εἰς λαχανοπωλεῖον; Ποῦ θὰ ἀναφερθοῦν τώρα οἱ δύο νέοι οἵτινες μένουν ἐκθετοὶ; Πουθενά. Καὶ ἰδοὺ πῶς καὶ πάλιν ζῶμεν ἐν Τουρκίᾳ, ὑπὸ τὸ μαστίγιον τοῦ Σούτσου πασσάλου καὶ τοῦ Κοσσονάκου ἐφένδη!

Ἡ ἀστυνομικὴ ἐποπτεία καὶ ἐπιτήρησις πρέπει νὰ ἐκταθῇ καὶ εἰς τὰ ὀπωροπωλεῖα. Συμβαίνει ν' ἀγοράζῃς πορτοκάλια τὰ ὁποῖα ὑπὸ τὸν ὥρειον φλοιὸν των κρύπτουν ἐντὸς αὐτῶν σφουγγάρια, τὰ πετᾷς μετ' ἀηδίας

— Πῶς σιωπᾷς; Σ' τὴ μούσα σου σηκώνεις τὸ κεφάλι; Μὴ τρέλλα σου κατέβηκε, μὴ σοῦ κατέβῃ ζάλη; Ἡ Μούσα εἶναι, φίλε μου, ἡ «Ὠρα» ποῦ διαλέγει, καὶ ὁ στιχουργὸς εἶν' «Ἐγερσις» π' ὅ,τι τῆς ποῦνε λέγει. — Πολὺ καλὰ... θές νὰ τὰ πῶ; — οὐδὲ στιγμὴ δὲ χάνω· μὰ ὅ,τι τύχη καὶ μοῦ ποῦν... ἐπάνω σου τὰ κάνω...

Θαρρῶ λοιπὸν—καὶ ἀρχινῶ τὴν ὁμιλίαν πάλι— πῶς κάθε ἓνας μέσα 'κεῖ, καὶ σκέψι ἔχει ἄλλη. Ὁ νοῦς μας εἶναι θάλασσα: ἐδῶ 'ναι τρικυμία, καὶ παρακάτω ἀπαντᾷ γαλήνη, νηνεμία. Γι' αὐτὸ εὐρίσκεις σ' τὴ Βουλῇ ἐδῶ Πετζάλη ἓνα, κ' ἓνα Σταμούλη δίπλα του μὲ μάτια νυσταγμένα.

Καθένας ἔχει σχέδια ὅταν ἐκεῖ ἐμπαίνει. Μία ἰδέα τὸν τραβᾷ καὶ μέσα τὸν πηγαίνει. Ὁ κλέφτης—γιὰ ν' ἀρπάξῃ τι μὲς σ' τὴν ἀνεμοζάλη, καὶ ὁ κλητῆρας—νὰ τὸν 'δῇ καὶ μέσα νὰ τὸν βάλλῃ. Ὁ νέος—νὰ βρῇ κατ' ἑνὶ τι... ἓνα καλὸ κομμᾶτι, καὶ αἱ γυναῖκες—νὰ τὸ πῶ;...—νὰ στριμωχθοῦν κομ-

[μάτι.

Ἀρέσουν τὰ στριμώγματα σ' τὸ γυναικεῖο φύλο. Εἶναι γι' αὐταῖς τὸ στρίμωγμα τοῦ Πάριδος τὸ μῆλο· ὅπου τ' ἀρπάξῃ γλήγορα—εἶν' ἡ χαρὰ των μόνη. — παρακαλῶ, κυρίαίς μου, καμμιὰ σας μὴ θυμῶνῃ. Τὸ ξέρω:—εἶν' ἡ ἀρετὴ κρυφὸ μαργαριτάρι· ὁ χρόνος μὲ τὸ ρέμα του τῷχει μαζὺ του πάρε, ▲

Καὶ ὅμως μ' ὅλα τὰ κακὰ καὶ τὴν ἀναισχυντία, ἐγὼ εὐρίσκω μιὰ μικρὴ ἐκεῖ δημοκρατία. Μὴ μᾶς φωνάζῃς ἀδικα, πτωχὲ Γαβριηλίδη, μὴ μᾶς φωνάζῃς... ἀπ' ἐκεῖ θὰ πρωτοβγῇ τὸ φεῖδι. Ναί! ἂν ποτὲ ἰσότητα στὴ χώρα μας κηρύξουν, πρῶτα αὐτὰ τὰ Τράμβελα τὸ δρόμο θὰ μᾶς δείξουν.

Δὲν λέγω λόγια μοναχὰ καθὼς τὸν Δεληγιάννη. Ὅποιος μιλεῖ ἀληθινὰ ποτὲ, ποτὲ δὲν χάνει. Καὶ εἶν' ἀλήθεια φανερὴ πῶς ὅλα ἐκεῖ πέρα εἶναι κοινὰ σὰ νάτανε μία κοινὴ ἐταίρα. Τὴ φτώχεια καὶ τὴν ἀρχοντιά θὰ δῆς ἀδελφωμένα, κ' ἐκεῖ τὰ χέρια θὰ ἰδῇς μὲ πόδια περδεμένα.

καὶ δὲν δύνασαι νὰ κάμῃς τίποτα κατὰ τοῦ ἀπατήσαντός
σε ὀπωροπώλου.

Ἄν τοῦ κάμῃς περατήρησιν, ἀπαντᾷ :

— Αὐτὰ εἶναι πορτοκάλια χωρὶς ζουμί !

Ἄς ἐξετάσῃ ὁ κ. Διευθυντὴς καὶ θὰ 'δῇ !

Γίνεται σχεδὸν ἀνανέωσις τοῦ δικηγορικοῦ σώματος
διὰ τῆς εἰσβολῆς τῶν νέων. Τὴν ἐβδομάδα πάλιν αὐτὴν
ἔλαβον τὴν ἄδειαν τοῦ δικηγορεῖν δύο καλοὶ νέοι, οἱ κύ-
ριοι Κωνσταντῖνος Κολιάτσος καὶ ὁ κ. Ἀνδρέας Γαρου-
φαλιάς. Εὐχόμεθα εἰς ὅλους τοὺς νέους ἀρετὴν, καὶ πάλιν
ἀρετὴν, καὶ πρὸ πάντων ἀρετὴν.

ΚΕΡΑΤΟΛΟΓΙΑ.

Ἀπ' τότε ποῦ ὁ Καλλιγᾶς ἐπιάσθη μὲ τὰ γίδια,
ἐξευγενίσθη ὅτῃ Βουλῇ καὶ ἡ φρασεολογία
τῶν κατσεικίων τὰ κέρατα γινήκανε παιχνίδια,
καὶ πῆρε τὸν κατήφορο ἡ κερατολογία.
Καὶ ἀκοῦς σπουδαίους ῥήτορας ὅπου λόγου τῶν τῆ φούρια
νὰ λέν καὶ γὰρ τὰ κέρατα καμπόσα καλαμπούρια.

Τί πρόοδος ἀληθινὴ νὰ βλέπῃς εἰς τὸ βῆμα
ἀνθρώπους ποῦ ἐγήρασαν νὰ κυβερνοῦν τὸν τόπο,
τῆς εὐγενοῦς σεμνότητος νὰ λησμονοῦν τὸ σχῆμα,
καὶ μὲ τὸν πρὸ τραμπουκικοῦ νὰ ῥητορεύουν τρόπο.
Καμμιὰ βουλὴ, μὰ τὸ θεὸ, δὲν ἔχει τέτοια χάρι,
οἱ ῥήτορές της νὰ 'μιλοῦν σὰν μάγκες ὅτ' οὐκ ἔστι.

Ἐκεῖ θὰ ἴδῃς πλούσιο ὁμογενὴ νὰ πάῃ,
καὶ ἐκεῖ τὸν Ἀλιφέρη σου νὰ ἦναι πλατὶ-πλατὶ
καὶ ἐκεῖ ποῦ κάθετα σκυφτὸς ὁ ἄμοιρος Ροῖδης,
τὸν Κόντε Κάστρο τσιτωτὸ σιμά του θὰ τὸν ἴδῃς.
Γινῶσι καὶ τρέλλα :—κάποτε τὰ δυὸ συναπαντιῶνται,
μὴ σὰς φανῇ παρ᾽ ἄλλο : τ' ἀντίθετα τραβιῶνται.

Γι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ ταῖς παλαιαῖς ιδέαις μου ἀφίνω,
καὶ τῆς καινούριας ἐποχῆς παιδί πιστὸ θὰ γίνω.
Ζήτω, φωνάζω καὶ ἐγὼ, ναί, ζήτω τὰ τραμβᾶ,
καὶ εἴθε πάντα ὁ θεὸς νὰ τὰ πολυχρονᾷ.
Μὰ σπῖθα βλέπω μέσα των...μικρὴ δημοκρατία,
καὶ . . . ἓνα κύμα κάποτε γεννᾷ τὴν τρικυμία.

Μιχαήλος.

Ἀποῦ τοῦ ἔθνους-οἱ σοφοὶ καὶ εὐγενεῖς πατέρες
ὅλα τὰ λόγια ἔωδεψαν τοῦ δρόμου τὰ χυδαῖα,
καὶ τὸ καινούριο γύρευαν ὅτῃς ὑστεραῖς ἡμέραις,
καὶ ἦτον ἀνάγκη νὰ ἔρεθῇ καὶ μία ὕβρις νέα.
Βαρέθησαν νὰ ἔριζωνται αἰσχροὶ καὶ μασκαράδες,
ἔπρεπε τώρα νὰ ἔρισθoῦν καὶ λίγο κερατάδες.

Μέσα ὅτ' αὐτὰ τόσα στέφανα τῆς κλεφτουριάς ἐκείνης,
μέσα σὲ τόσα τρόπαια, θριάμβων πυραμίδας,
δὲν λείπει ἄλλο πρὸς τιμὴν τῆς νέας Ῥωμαιοσύνης,
παρὰ στεφάνι τῆς βουλῆς μὲ κέρατα τῆς γίδας.
Νὰ παύσουν πλὴ οἱ ῥήτορες μὲ χέρια νὰ κτυποῦνται,
καὶ σὰν θυμώνουν κάποτε μ' αὐτὰ νὰ κτυτουλεῖονται.

Καλλίτερα μὲ κέρατα ἀπάνω ὅτ' οὐκ ἔστι κεφάλι,
παρὰ νὰ κατακλύβουν τοῦ ἔθνους τὰ Ταμεῖα.
αὐτὸ τοῦλάχιστον, θαρρῶ, τὸ κράτος δὲν προσβάλλει,
καὶ οὔτε μὲς ὅτῃς τσέπαις μας δὲν φέρνει τρικυμία.
Καὶ ἔπειτα τὸ κέρατο γὰρ τὸ συρμὸ ἀξίζει,
καὶ ἀπ' ὅλα τὰ παράσημα βαρύτερα ζυγίζει.

Ἄς βασιλεύῃ ὅτῃ βουλῇ τὸ ἐγκλημα καὶ ἡ φρίκη,
ὅ,τι χυδαῖον ἄς μασσοῦν τῶν βουλευτῶν ἡ γλώσσαις,
ἄς μὴν ἀκοῦμε τίποτα παρὰ κερατιλίκι,
βρισιαῖς, γρονθοκοπήματα καὶ μπαστούνιας καμπόσαις.
Τοῦ Ῥωλογιοῦ κρασοπουλιῶ καὶ ἡ Βουλὴ ἄς γίνῃ,
κανένα βῆμα ἱερὸ ὅτ' ἔθνος νὰ μὴ μείνῃ.

Souris.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ τὴν 12 Μαΐου 1882.

Ἡ ἐν Μαγικιστρίας πανήγυρις.

Ἐὰν ἐπετρέπετο ἡ προσωποποίησις πόλεων, θὰ ἔλεγον
ὅτι τὸ Μάντσεστερ εἶναι ὁ ἀληθὴς ἀντιπρόσωπος τοῦ
ἐλληνισμοῦ καθ' ὅλην τὴν Ἀγγλίαν. Ἡ ἐκεῖ ἐλληνικὴ
κοινωνία κατέχει ἀπαράμιλλον ἐθνικὸν χαρακτῆρα, δια-
φλέγεται ὑπὸ τῶν πατριωτικωτέρων αἰσθημάτων, καὶ
μολονότι βιοῦσα ὑπὸ τὸ νεφελώδεστερον στερῶμα
καὶ ἐν τῇ ὁμιχλωδέστερᾳ ἀτμοσφαιρᾷ, τηρεῖ ἀμείω-
τον τὸν φλογώδη τύπον τοῦ μεσημβρινοῦ κλίματος, καὶ
τὴν ἑκτακτον εὐαισθησίαν τῆς ἐλληνικῆς φύσεως. Τὰ
πάντα ἐκεῖ ἀποπνέουσιν Ἑλλάδα. Οἱ νέοι οἱ καθ' ὅλην
τὴν ἡμέραν βεθυθισμένοι εἰς τοὺς λαβυρίνθους τῶν τι-
μολογιῶν, ἢ εἰς τὰς σφαῖρας τοῦ βάρβαρος καὶ τοῦ